

sem az új
eg tyúkhoz.
adta elmon-

ujra gondol-
unk, retten-

ta egyetlen
ennek aztán
delme. Fel-
már eléggé
szönte a jó
elleyel meg-

an írva. F. b.)

-ik számában
ét még utólag
inger Steff és
Ernö és Zoltán.

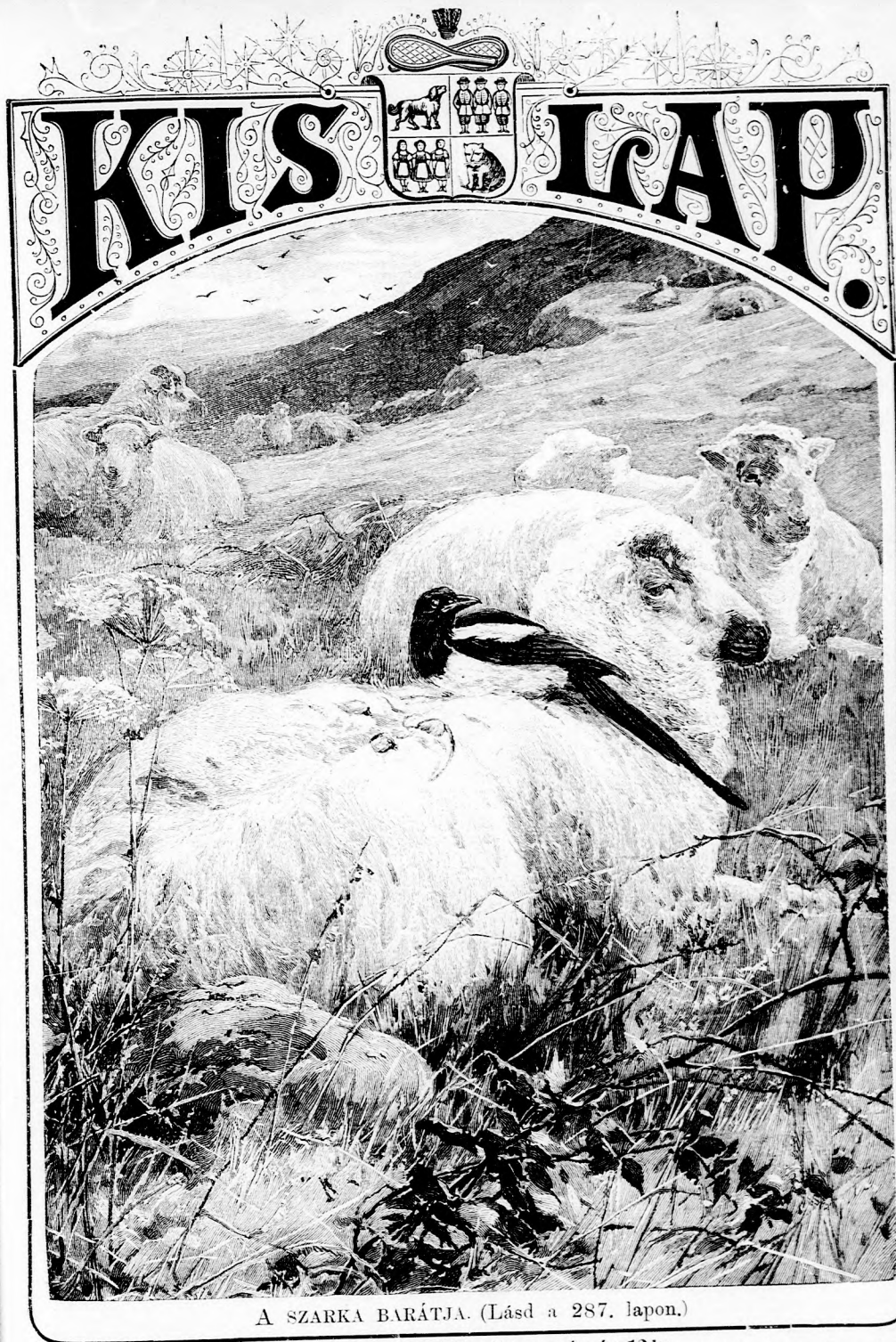
TÁJA.

t Römer nevű
ezelőtt ötven
gy időben ke-
an a villamos-
kálmányokat és
szóló (telefon),
ek bizonyosan
annak a jeles
mányokat kö-
nán festv. Az
is közölném.
ibe szednétek.
terség Betükre
: ezt csaknem
Az újabb sütet
mban.

ÁG.

aink előmoz-
ka és Ilona 2
k 2 frt. 50 kr.
kegyes adá-
orgó bácsi.

Athenaem-épít
Budapesten.



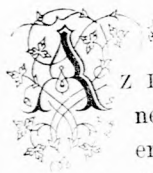
A SZARKA BARÁTJA. (Lásd a 287. lapon.)

XLI. kötet. 18. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. november 1-én.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KIS BÁRO TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)



BZ IGAZAT megvallva, Elemérnek ez nem is került nagy megéröltetésébe. Mihamar tapasztalta, hogy meg lehet élni a nevelővel is. Igaz, hogy a lecke-órája nem igen volt mulatságos; akkor figyelni, tanulni kellett; de az nem tartott nagyon sokáig, jutott még bőven idő játéokra is. Sőt a nevelő mindig tudott valami új kellemes szórakozást, és Elemér észre kezdte venni, hogy akkora fiú, mint ő, elmulathat nagyon jól olyan módon is, hogy nem okoz másnak kellemetlenséget. Ez pedig inkább illik is hozzá.

Mikor Elemér odáig jutott, hogy ezt belátta, mindjárt bekövetkezett az is, hogy szinte röstelte azokat az apró csinyeket, melyeket eddig elkövetett. Pedig Farkas ur éppenséggel nem is beszélt vele ilyenekről; mintha eszébe sem juthatott volna, hogy Elemér effélét is tehet. Pedig a nevelő maga is szerette a vidám tréfát. Mikor a dolgukat elvégezték, akárhányszor ő maga eszelt ki valami mulatságos bohóságot, játékot, tréfát; de az mindig olyan volt, hogy mindenkinek kedve telt benne.

— Ugy gondolom, ez az igazi jó tréfa! gondolá Elemér. Én pedig eddig mindig olyanokat találtam ki, hogy valaki mindig rossz néven vette.

Mig azonban Elemérnek a gondolatai ilyenformán jó utra tértek, Bénike semmikép sem akarta követni. Ő azokat a

régi tréfákat szerette, melyekkel mindig megboszantottak valakit, még ha olyanul tették is, aki éppenséggel nem szolgált rá. Most pedig ez a kiállhatatlan nevelő ugyan csak rászolgált, tehát őt kellett megboszantani.

Igy történt aztán, hogy Bénikének mindig másfelé járt az esze, mikor ott ültek a nevelő előtt és a leczkét kellett végezni, vagy a nevelő okos tanításait hallgatni. Neki bizony beszélhetett Farkas ur, amennyit akart, magyarázhatta akárk estig is, hogy az a derék ember, aki mindig a jóra, helyesre törekszik, aki jószívű, de e mellett szives, előzékeny is, kellemes pillantokat igyekszik szerezni másoknak.

— No bizony! gondolta Bénike, maga sem hiszi, amit beszél. Ha hiszi, mért nem teszi? Vagy talán azt gondolja, hogy kellemes dolgot tesz velünk, mikor rá kényszerít, hogy itt üldögélve töltsük el a szép napot? Gyönyörű multság, mondhatom. De majd én is úgy teszek.

És megtette, hogy a tövises bogáncsot becsempészte a nevelő ágyába. A nevelő pedig nem szólt semmit, nem kényszerítette Bénikét, hogy akár megvallja, akár eltagadja a csinyt. Csak hasonlóval fizetett s Bénike szó nélkül is érezte, hogy meg van fogva, mikor a lábát bele szurta a tövisbe.

— Oh, az a kiállhatatlan, csuf ember! De hiszen majd megfizetek én neki ezért!

— De Bénikém, hiszen most csak ő fizetett meg neked, te kezdted! Láthatod, hogy akármibe fogsz, mindig bele vesztel. Igazán jobb volna, ha megpróbál-

nád, hogy
del, ha
kiván.

— N
beszélz,
már egy
törődöl
bajom v

Ez a s
Elemérn
káját m
eddigelé.
Bénike i
potot. M
vére ipa
csakhog
megszök
szerette
azzal ke
oda szeg
most ma
pota, m
helyes, a
másrészt
Bénike
nagyon
kezdte é
nem cse
tettel k
ez már
teni.

Elége
ten, de
vetlenség
volt, min
ben lecz
rá vallo
arra, hog
a nevelő

nád, hogy most már nem ellenségeskedel, hanem azt teszed, amit Farkas ur kíván.

— No persze! Gyönyörű dolgokat beszélsz, mondhatom. Hanem persze, te már egy követ fujsz vele, most már nem törődöl velem, nem bánod, akármilyen bajom van.

Ez a szemrehányás nagyon zokon esett Elemérnek, ki az ő kis fogadott testvérkéjét most is csak úgy szerette, mint eddigelé. Éppen arra törekedett, hogy Bénike is könnyebben viselje az új állapotot. Mikor játszottak, még inkább kedvére iparkodott tenni mindent Bénikének, csakhogy persze azt nem tehetette, hogy megszökjék a leczke elől, mint Bénike szerette volna. És ezért aztán Bénike azzal kezdte vádolni, hogy elpártolt tőle, oda szegődött ahhoz a szörnyeteghez. Így most már nagyon nehéz lett az állapota, mert egyrészt belátta, hogy az a helyes, amit a nevelő ur tesz és kíván, másrészt meg szerette volna megtartani a Bénike ragaszkodását. Ez a kettő pedig nagyon nehezen fért össze. Most már kezdte érteni: miért mondták neki, hogy nem cselekszik jól, mikor tulságos szeretettel kényeztetni el Bénikét. Csakhogy ez már megvolt, nem tudott rajta segíteni.

Elégedetlenül feküdtek le mind a ketten, de Elemér reggelre kialudta a kedvetlenségét, míg Bénike csak oly boszus volt, mint az este. És mikor a rendes időben leczkére mentek: daczos, komor képe rá vallott, hogy éppenséggel nem gondol arra, hogy most már szép szerivel kövesse a nevelő intéseit.

De a nevelő nyugodt vérü ember volt. Ugy tett, mintha semmit sem venne észre s kiosztotta Bénikének a leczkéjét.

— Ezt kell megtanulnod, Bénikém. Mire Elemérrel elvégzem ezt a számadást, addig kényelmesen megtanulhatod.

— Biz én nem tanulom!

— Dehogy nem! Fogj csak bele, majd meglátod, hogy nem olyan nagyon nehéz az.

És azután ráhagyta, hogy tegyen, amit akar. Mintha nem is látta volna, mit tesz. Csakugyan el is volt foglalva Elemérrel jó ideig s Bénike tehetett, amit akart. Ő pedig azt akarta, hogy bele sem nézett a könyvbe, hanem fogta a plajbászt és figurákat rajzolt maga elé a papirosra.

— No, most már rajtad a sor, Bénikém, szól a nevelő. Lássuk, hogy tanultad meg a leczkédet?

— Nem tanultam én!

— Nem-é? Azt rosszul tetted. Addig innen ki nem mehatsz, míg meg nem tanultad.

— Már pedig én nem tanulom. Csak azért sem!

S fölkapva a könyvet, messzire elröpítette. A szoba tulsó felén magas szekrény állt, annak a tetejére röpült a könyv. Bénike pedig nagyot nevetett.

— Még korán nevensz, szól a nevelő. Most először hozd le a könyvet onnan, ahova dobtad.

Bénike eleinte daczosan nézett szembe a nevelővel; de aztán hirtelen mást gondolt és nagyot nevetett.

— Le is hozom, ha szabad fölkapaszkodnom oda.

— Menj föl ahogy tudsz.

Éppen csak ez köllött Bénikének. Mert a mennyire nem volt kedvére a tanulás, épp annyira szeretett mindenféle nyaktörő kapaszkodást. Ez most nagyon jó mulatság lesz tanulás helyett. Eltelik vele az idő ozsonnáig. Csak egyszer fönt legyen a szekrény tetején!

Mivel a nevelő megengedte, hogy kapaszkodják föl a szekrényre ahogy tud, hát legelőször is egy asztalt vonszolt oda a szekrényhez. Az asztalra meg széket tett. Ezeket aztán gyönyörűségesen fölmászhatott a szekrény tetejére.

Amint ott fönt volt, nagyon megtetszett neki a

magas állapot. Egészen másfélének látszott onnan a szoba.

— Jaj de jó itt! Elemér, jöjj fel te is!

— No, semmi komédiázás! szólt közbe

a nevelő. Most jöjj le szaporán és tanuld a leczkédet.

— Nem is megyek, nem is tanulom! felelé Bénike vakmerően. Nekem így nagyon jó.

»SUGOK VALAMIT!«



*ÉDES Ikkám, ide figyelj —
Egy nagy titkot sugok néked:
Azt, hogy nagyon, nagyon, nagyon,
De nagyon szeretlek téged!*

ha akart volna is. Mert a szekrény nagyon magas volt, onnan leugrani nyaktörő kísérlet lett volna. A saját nyakát pedig Bénike már mégis szerette egy kicsit.

És végig heveredett a szekrény tetején, tökéletesen bízva benne, hogy ott nem férhet hozzá a nevelő.

— No's jösz-e le? Vagy ott akarsz maradni?

— Itt maradok. Azért sem megyek le!

— Jól van, legyen a kedved szerint.

De az nem volt egészen a Bénike kedve szerint, ami következett. A nevelő levette az asztalról a széket, aztán elhuzta az asztalt a szekrény mellől. Most már nem jöhetett le Bénike,

— O
velő ny
kédet é
natot k

— O
tetején

Fogta
egészen

— M
köll vég
kérned,
Azután

azután
Bénik
hoz és
szekrény

A
H
Se
S
A

Pá
Cs
És
Ma

A
Ha
A
Bé

— Ott fent is tanulhatsz, szolt a nevelő nyugodtan. Ha megtanultad a leczkédet és elmondtad, aztán szépen bocsánatot kértél, akkor lejöhetsz. Addig nem.

— Oh bizony! Majd én a szekrény tetején tanulok!

Fogta a könyvet és ledobta. A nevelő egészen nyugodtan fölvette és így szolt:

— Most már megfordított rendben köll végezned. Először bocsánatot kell kérned, akkor vissza kapod a könyvet. Azután megtanulod a leczkédet. És csak azután jöhetsz le.

Bénike válasz helyett befordult a falhoz és az ujjával figurákat pingált a szekrény poros tetejére. De nem kért

bocsánatot és nem kérte a könyvet. Nem is zaklatta többé senki. Elemér váltig szeretett volna oda szólai neki, hogy legyen esze, ne rontsa el a napjokat! De nem szólhatott, mert a nevelő most egészen csak vele foglalkozott, oda kellett figyelnie a maga dolgára. Meglehetősen szórakozott volt ugyan, mert nagyon bántotta a Bénike dolga; de végre mégis csak elkészült a feladványával s ekkor a nevelő kihuzta az óráját.

— Itt az ozsonna ideje, mehetünk. Amíg oda lesziünk, Bénike meggondolhatja a maga dolgát. Majd vissza jövök jó félóra mulva. (Folytatása következik.)

PÁKOZ CZICZÁK.

A Hű Vakkancs háza elé
Settenkednek a kis cziczák,
S loppal a maradék-levest
A végső cseppig kiüsszák.

S ami bőrke avagy mócsing
A csontokon rajta fityeg,
A fekete meg a czírmos
Mind egy ezafatig eszik meg.



Pákoz fekete macskának
Csak úgy csillog a két szeme,
És a tálból addig csennek
Míg egy morzsát lelnek benne.

A bö tálban csörög a csont —
Ha Vakkancs most fölébredne;
A két czicza-czimborának
Bizony drága dolga lenne!

Vagy tán ... igaz biz' a! Ugy van!
Vakkancs kutyánk jól is lakott
S a tálban csak kegyelemből
Egy kis morzsalékot hagyott.

A két cziczát jól is látja
S gazdálkodni hagyja őket,
Csak úgy pislogat feléjük
S neveti az éhezöket.

A MOGORVA KIRÁLY.

— Tréfás mese öt képpel.



HOVA, hova oly sietve? kérde a Paprika Jancsit mutagató ember a majom-tánczoltató fiutól.

— Sietek a kastélyba, felelt a fiú.

S vállán a majommal, hátán egy kicsi kintornával még szaporábban lépegetett, nehogy a Paprika Jancsi megelőzze.

— Hova, hova oly sietve? kérde aztán a majmos fiú egy öreg embertől, kit utól ért.

— Sürgetős dolgom van a kastélyban, nem beszélhetek sokat.

És nagyot ütött ostorával a csacsira, mely a kordét húzta, amiben az öreg ember ült. Sietnie köllött, nehogy a majmos fiú, meg a Paprika Jancsi elébe kerüljenek. Hátra is szólt hozzájuk:

— Kár is fáradnotok, én hamarább ott leszek. És én olyan nagyszerű vig históriát tudok, hogy ti rátok még csak sor sem kerül. De nem furikázott sokáig, már egy csapat tarka-barka ruhás ember érte utól.

— Hova, hova oly sietve? kérde tőlük.

— A kastélyba iparkodunk produkcióra. Mi vagyunk a világ leghíresebb pojáczái. Ugy senki sem tud tótágast állani, mint mi. Ne is fáradj, jó öreg, mert a lábunk is jobb, mint a te vén csacsidé.

Futásnak eredtek és oly szaporán haladtak, hogy a szamaras kordé messze elmaradt. De előttök meg egy vékony lábu hosszú legény iparkodott még gyorsabban.

— Hova, hova oly sietve? kérdeék tőle.

— A kastélyba, a királyhoz, ott nagy szükség van reám.

— Ugyan ugy-e? Már ugyan mit mivelhetnél te ott?

— Én vers-csináló vagyok és olyan verset faragtam, hogy aki meghallja, hempereg nagy nevetésben.

És még gyorsabban futott a kastély felé.

De még egész csapat másféle furcsa népség is iparkodott mind a király várpalotája felé: bűvészek, hasbeszélők, komédiások, fiatalok, öregek, mind nyakrafőre igyekezvén egyik megelőzni a másikat.

A várkastély kapujánál pedig egy ifjú ült, aki egy csöppet sem sietett. Annyira nem sietett, hogy leheveredett a föbe és kényelmesen nézegette, mint töri magát ez a sok ember, hogy mentül előbb bejusson.

— Jól van jól, csak siessetek. Ráérek én még azután is. Nem szalad el sem a kastély, sem a király.

A kastély sötét, komor nagy várpalota volt, kapuja szomoruan nyikorgott, mikor a kapus az érkezők előtt kinyitotta; maga a kapus pedig könyes szemmel sóhajtván fogadta a belépőket.

Kivül-belől szomorú volt ott minden, szomorú volt az egész ország. De hogy is ne lett volna szomorú, mikor a király ő felsége olyan szomorú volt! Hogy miért volt szomorú, azt én nem tudom, más sem tudta, senki sem tudta. Elég az hozzá, hogy mindig szomorú és mogorva volt, mióta csak ismerték. Annak pedig már nagy ideje, mert már vagy negyven esztendeje ült ott a trónuson.

Ez alatt a negyven esztendő alatt pedig soha sem nevetett. Nem tudott nevetni, elfelejtette. És ha ő nem tudott nevetni, minisztereinek és nagyurainak sem volt szabad nevetni. Ha pedig ezeknek nem volt szabad, ők sem engedték meg másnak. Ekképen aztán az egész országban soha sem nevetett senki, mind elfelejtették a nevetést.

Ez pedig nagyon veszedelmes állapot, mert a sok szomorúság egy csöppet sem egészséges. Nem is volt ott egészséges senki, de maga a király már éppenséggel nem. Olyan hosszúra nyult az ábrázata, mint egy siralmas felkiáltó jel; de meg olyan sárga is lett, mintha viaszkkal subiczkolták volna ki. Ugy, hogy utóljára a tudós orvosai azt mondták, hogy ha még hosszabbra nyulik az ábrázata s még sárgábbra válik a bőre, akkor ők nem állnak jót semmiről, a király okvetetlenül elpusztul és nagy temetés léssen belőle.

Én nem vagyok király, nem is voltam, de talán soha nem is leszek; de ha nekem ilyet jósolnak a tudós doktorok, már biz én magam sem örülnék meg neki. Hát persze, a hatalmas király még annyira sem örült, hanem még inkább elkomorodott. Így aztán még hosszabbra nyult az ő ábrázata és még sárgább lett az ő bőre.

— Már ezen mégis segíteni kell, felséges uram, szólt a fő-főminisztere.

A király még fanyarabban nézett rá.

— Segíteni! szólt sóhajtva. Hát ugyan ki tudna ezen segíteni? — mikor legtudósabb doktoraim sem tudnak!

— Meg kell próbálni más módon. Jöjjön ide mindenki, aki azt hiszi magáról, hogy meg tudja nevetetni felségedet. Akinek sikerül, nagy jutalmat kap, mert akkor vége lesz itt minden szomorúságnak.

Kihirdették tehát, hogy jöjjön mindenki, aki bizik magához, hogy meg tudja nevetetni király ő felségét.

Hát jöttek is a világ minden tájéről, százával, ezrével. Egyik a másik sarkába tapogott és mind nagyon erősen bizakodott, hogy neki sikerülni fog, ami másnak senkinek sem sikerült. De amint oda jutottak a király elé, sorra belebuktak mind annyian és a szegény király megint csak ült tovább nagy mogorván a trónusán. (Lásd a képet a 280. lapon.) A fő-főminiszter már egészen beleözült a sok szomorúságba, az udvari tudósoknak minden tudományok kiszaradt a fejökből, amint ott ültek és törték az agyukat, az udvari bohócok pedig már csak sirni tudtak, hogy hát oly hiába eszik a király kenyerét. Rettentően siralmas és szomorúságos hely volt az a trónterem, akárcsak a siralomház.

De mégis csak jöttek új meg új próbálkozók és így ezen a napon is alig győzte őket bebocsátani a kapus.

Legelőször a hosszú-vékony vers-csináló lépett be. De amint végig nézett a mogorva királyon és bubánatos környezetén, menten elfelejtette az egész tréfas verset.

— Mit akar ez a szegény ember? kérdé morogva a király.

— Azért jött, hogy megvizsgálja, földeritse fölségedet, felelé a fő-főminiszter.

— Oh a szegény! Hiszen neki magának van szüksége vigasztalásra! Látom, hogy valami baja van; azt sem tudja, melyik lábára álljon. Hát nem elég nekem a magam baja? Dobjátok ki!

Ugy kilóditották, hogy egy versben futott egészen hazáig.



... MOGORVÁN ÜLT A TRÓNUSÁN.

(Lásd a 279. lapon.)

A pojácák megszégyenülve sompolyogtak el, s jött helyökbe az öreg ember, aki nagyon vig históriát tudott. Ő maga már előre nevetett rajta s úgy lépett is be, amin a mogorva király nagyon megütközött.

— Mit nevezsz, te vén bolond? Hát nem tudod, hogy itt nem szabad nevetni,

— Majd jobban sikerül nekünk, mondák a pojácák. Mi nem beszélünk, hanem mindjárt dologhoz látunk.

És mindjárt az ajtónál elkezdtek cigány-kerekeket vetni, tótágast állni.

— Jaj, jaj! Szerencsétlen emberek kiáltá a király rémülten. Hiszen mindjárt kitörik a nyakatok! Ez borzasztó! Még emberhalál esik itt a szemem láttára. Még szomorubbá akarjátok tenni az életemet? Pusztuljatok!

mert ez itt a szomoruságnak helye? Illik-e rajtunk nevetni?

Az öreg megszeppent és rögtön komoly képet csinált. De így meg nem tudott hozzá fogni a vig históriához. Megijedt, hogy bele bukik, ezen meg az-

tán
ülhete

—
Nem
akik
alig
Hord
gad!
Sie
öreg
majm
gyon
kor e

—
maju
nem
akár
nek.
hogy
lesz a
talom

Ros
biz a
amint
mocs
czon
tán
kezdte
rály
kal m
lett é
tott:

lyen
ság!
hogy
Kint
kodni
fiu it

tán úgy elszomorodott, hogy akár oda illehetett volna a király mellé.

— Mit bámulsz? rivalt rá a király. Nem vagyunk mi talán már elegen itt, akik busulunk annyira, hogy szólni is alig tudunk? Hordd el magad!

Sietett is az öreg kifelé s a majmos fiu nagyon örült, mikor ezt látta.

— Az én majmocskám nem ijed meg, akármit beszélnek. Tudom, hogy enyém lesz a nagy jutalom.

Roszul tudta biz azt. Mert amint a majmocskát lánczon tartva tánczoltatni kezdte, a király még sokkal mogorvább lett és fölkiáltott:

— Oh, mi... KIVÜL VOLT A KAPUN. (Lásd a 283. lapon.)
Ilyen gonoszság! Hát arra való a szegény állat, hogy ilyen mesterkedéssel gyötörjék? Kint szeretne ugrálni a fákon, kapaszkodni, szabadon élni, s ez a kegyetlen fiu itt lánczon tánczoltatja! Állatot nem

szabad kinezni! Rögtön bocsássátok szabadon azt a majmot!

De már azt nem várta meg a majmos fiu, hogy jutalom helyett még tőle vegyék el a majmocskáját. Ugy elfutott, hogy a lába is alig érte a földet.

A király pedig, mikor már mindezeket tulesett, még sokkal mogorvább volt, mint azelőtt, és így szólt:

— Kedves fő-főminiszterem, tudod, hogy nagyon szeretlek. De ha még valakit elémbé bocsátsz, aki ilyen gonoszul bosszant és szomorít, akkor leüttetem a fejedet. Nagyon foglak sajnálni, de megteszem.

Nem csoda, hogy a fő-főminiszter is csak még inkább elszomorodott. Mert hát a fejét minden sok gondja és bánata mellett mégis csak jobb szerette a maga nyakán viselni, mint hogy leüssék onnan. Csakhogy



most már nem volt könnyű kitalálnia, mit tegyen. Ha nem ereszt be többé senkit, akkor mi lesz a királyból, ki fogja meggyógyítani? Ha pedig megint olyan talál jönni, aki bele bukik a próbálkozásba, akkor a király az ő fejét ütteti le.

— Legjobb volna, ha már nem is jönne senki! sóhajta, amint odakint körül nézett, kik akarnak még próbálkozni.

— Már pedig én még itt vagyok és nem engedem a jussomat, szólalt meg egy fiatal legény. Ki van tűzve a jutalom, hát én el akarom nyerni.

— Ne próbáld azt, fiatal ember! Csak azt ne próbáld!

— Dehogyan is nem próbálok! Azért jöttem.

— Nem tudod, milyen veszedelmes próba az.

— Tudom biz én, itt álltam az ajtónál. Nekem nem lesz semmi bajom, legföljebb a te fejedet ütteti le a király.

— Oh te semmiházi! És a lelkedre tudnád venni?

— Miért ne, mikor tudom, hogy nem kerül rá a sor, mert megnevettem a királyt.

— Persze, te azt hiszed. Mindegyik azt hitte, amíg meg nem próbálta. De már én nem adom a fejemet, mikor nincs több ennél az egynél.

— Én pedig nem hagyom a jussomat, hogy kincssel térjek innen haza. Nagyon várják otthon.

A szegény fő-főminisztert a hideg is kirázta ijedtében. Most már mit csinál-

jon ezzel a megátalkodott fiatal emberrel? Könyörgésre fogta a dolgot.

— Kedves fiacskám, gyönyörűséges szép, derék, okos barátocskám, kegyelmezz ennek az én szegény gyászos fejemnek! Ha csak kincs kell, jőjj velem, elvezetlek a kincses ládámhoz, végy belőle amennyi tetszik.

— Hm! Ez már beszéd. Annyit bizonyosan nem adhatsz, amennyit a király adna. No de lássuk, mi van.

— A fő-főminiszter elvezette a maga kincses házába és megmutatta neki a kincses ládát. A fiatal ember nem is volt



rest, hanem jól bele markolt. Aztán körülnézett, mit látna még valami kedvére való.

— Ejnye ni, az az óra éppen jó lesz nekünk otthon, ezt is elviszem.

A szegény fő-főminiszter busan nézte ezt a gazdálkodást.

— Jaj, kellett ez nekem! Magam csödittem ide ezeket az embereket... Ha mindegyiktől ilyen áron kell szabadulnom, koldussá leszek.

— Ne félj semmit, felelé a legény. Bemegyek én a királyhoz és megkérem, hogy kegyelmezzen meg szegény fejednek, inkább nevessen egy kicsit.

— Oda ugyan be nem mégy!

— De már biz én bemegyek.

Meg is indult, de a megszeppent fő-miniszter utána iramodott.

— Fogjátok meg! Fogjátok meg! Gyilkos, tolvaj! kiáltá.

Mindenfelől elő szaladtak az emberek, még a király is jóformán magán maradt. Karddal, alabárdal törtek elő és mert látták, hogy egy ember nagy erszénynyel, meg egy órával fut, csakugyan tolvajnak nézték és rá rontottak.

— Ohó, így már nem jól van! szólt a tulbuzgó ifju. Bizony még fölnyársalnak.

Szaladt a merre látott és csakhamar kívül volt a kapun. (Lásd a képet a 281. lapon.)

— No, most már talán békét hagyának, hiszen most már láthatják, hogy nem jutok a király elé.

De az üldözők csak futottak utána. Jó lába volt ugyan, de a nagy lármára mindenfelől elősiettek az emberek, többen elejébe kerültek, utoljára is elfogták. Nagy lihegve ért oda a fő-főminiszter is.

— Meg vagy, ugy-e? kiáltá mérgesen. Most már nem sokat czeremóniázok veled. Emitt van a király állatkertje. Vigyétek emberek, dobjátok be egyik ketreczbe a vadállatoknak.

Kapálózott a legény, védekezett volna, de hiába. Annyi emberrel utoljára sem birt. Fogták, vitték egyenesen a nagy

ketreczhez, melyben egy éhes hiéna vicsorgatta a fogait. Már az bizony nem igen tetszett a mi fiatal barátunknak.

— Hm! Ez gyönyörű jutalom a jó szándékért, hogy a szomorú királyt meg akartam vigasztalni. Már biz én oda nem megyek be.

— Csakhogy azt már nem kérdezzük tőled, felelek neki kegyetlenül.

Az már csakugyan mégis gonosz história lett volna, ha ilyen épkézláb legényt vadállat tép szét. De hát nem is esett az meg. Inkább egyéb valami történt, amire nem igen számítottak.

Mikora mi fiatal barátunk semmiképp sem akart a maga jószántából bebujni a fenevad ketreczébe, hárman is fölkapták és fölemelték, aztán kinyitották a ketrecz ajtaját, hogy belökjék. Az éhes hiéna nagy gyönyörűséggel várta a prédát s oda rohant az ajtóhoz, hogy mindjárt bele fogjon. (Lásd a képet a 284. lapon.)

— De már belőlem ugyan nem eszel barátocskám, szólt az ifju elszántan. Vannak itt nálamnál kövérebbek is, válogass közülök.

S hirtelen abba hagyva az ellenszegülést, megállt a ketrecz szélén, gyorsan fölön fogta a fenevadat és kilódította a szabadba, támadói közé.

Bezzeg volt aztán riadalom!

— Jaj, jaj! Kint van a fenevad! Jaj, fussunk!

Egymást lökve, taszítva, feldöntve, menekült, ki merre látott: legelő a fő-főminiszter. Ugy szétfutottak, hogy még estére sem találtak haza. Ki fára, ki pinczébe menekült és elő sem mert jönni, nehogy a fenevadnak utjába akadjon.

Egymaga maradt ott a fiatal ember és azzal meg volt ugyan elégedve, hogy a halálos veszedelemtől megszabadult; de az nem volt ingyére, hogy mialatt ide hurezolták, elszedték tőle a teli erszényt és így mégis üres kézzel köll haza térnie.

— Nincs más hátra, mint hogy a királytól kérjek dupla kárpótlást. Nem tagadhatja meg, mikor megszenvedtem érte.

Ujra megindult a várkastély felé. Ott fönt pedig ezalatt a király váltig csodálkozott, hová lett az ő fő-főminisztere és



A HIENA VÁRTA. (Lásd a 283. lapon.)

mind a többi embere. Hallotta a neszt és az ablakból látta a nagy lótásfutást; de semmikép sem tudta kitalálni, mi történik oda kint. Parancsára a mellette maradt két bohóc javában törte rajta a fejét, hogy mi lehet az — de mind hiába. A mogorva király már éppen még

inkább el akart szomorodni, mikor benyitott a mi fiatal barátunk.

— No, talán ez tud valami hirt róla, mi történt? szólt a király.

— Tudok ám. Csakhogy nem azért jöttem, hogy híreket mondjak, hanem hogy a jutalmamat követeljem.

— A jutalmadat? Hát ugyan mi-
csoda jeles dolgot miveltél?

— Azt, hogy nem próbáltalak meg-
nevetetni.



... HANGOSAN KACZAGNI KEZDETT. (Lásd a 286. lapon.)

A mogorva király egészen elfelejtette
a mogorvaságát. Olyan furesa valami
volt az, hogy valaki jutalmat kívánjon.

mert semmit sem tett. Akarta nem
akarta, elmosolyodott egy kicsit.

— Furesa legényke vagy barátocskám.

Már ugyan, hogy illetve meg jutalom azért, amit nem tettél? Nem lehet az, fiaeskám!

— Nem lehet? De lehet és meg is köll annak lennie. Ha nem hiszed, uram király, hallgasd meg, igaz-e a jussom.

És elmondta, hogy járt ő a fő-főminiszterrel meg a szepegő fő-főminiszter hogy járt ő vele. Nagyon bolondos históriának találta ezt a király és maga sem vette észre, hogyan, de egyszerre csak hangosan kacagni kezdett. (Lásd a képet a 285. lapon.) A két bohóc, nagy örömben, hogy a király nevet, még hangsabbban nevetett. Mikor ezt a szokatlan hangot a kívül járók meghallották, kíváncsian rohantak be, s látva a nevető királyt, nagy vígsággal maguk is nevettek és tánczolva futottak szét a jó hírrel. Nem sokára az egész várkastély nevetett, aztán alatta a város, aztán az egész ország. Nem is aludt az nap senki, mert hát a sok esztendőn át beléjük rekedt nevetéssel nem egyhamar tudtak elkészülni. Már az oldaluk is nyilallott, mikor végre egy kicsit abba hagyták.

— No, ez nagyon jól esett! szólt a király. Sokkal mulatságosabb, mint a busulás. Ezen túl nevetni fogunk, amikor csak lehet. Ennek a derék ifjunak ki kell fizetni a jutalmat és ezeunel kinevezem fő-főnevetető miniszteremnek.

Ezzel mindnyájan meg voltak elégedve és nevetve mentek aludni. Azóta is mindig nevetnek, ha van min, és a mogorva királynak már csak a hírének ismerik.

A HIU CSERFA-LEVÉL.



NAGY erdőség közepén, a hegynek legtetején állt egy hatalmas, százados cserfa. Magasra emelkedett ki társai közül, mintha uralkodójuk volna. És ennek a büszke fának megint a leglegtetején lebegett egy gyönyörű levél, amely meg a legeslegbüszkébb volt valamennyi cserfalevél közt.

— Én vagyok föléjük rendelve valamennyiöknek, szólt magában elégedetten. Én vagyok az egész erdőben a legmagasabb ponton, köröskörül látok az egész környékre, engem köszönt reggel a nap-sugár legelőször, tőlem is bucsuzik este legutoljára. Szébb is vagyok valamennyinél, mindjárt láthatja akárki is, hogy nem olyan vagyok, mint a többi.

Csakugyan olyan szépen kifejlett, tökéletes cserlevél volt, hogy az egész erdőben nem akadt párja. De nem is állt szóba akárki fiával.

— Nem vagyok én afféle közönséges falevél. Nem hiába, hogy hajdanában a cserkoszorut választották az emberek a legnagyobb kitüntetés jeleül. Persze, nem választották volna, ha csak olyanokat látnak, mint itt alattam az én sattyú testvéreim. Olyanokat választhattak, amilyen én vagyok. Csak azt szeretném tudni, milyen híres dicsőségre vagyok én kiválasztva.

— Ugyan ne képzelősködjél, szólalt még alantabb egy kisebb cserlevél.

Ugyan mi lehetne belőled egyéb, mint belőlünk többiekéből? Most zöldelünk, örvendünk életünknek, aztán lehullunk és végünk lesz.

— Nektek igen, de nekem nem! Azért volnék külön, azért nőttem volna mindnyájatoknál kitünőbb helyen? Ne alkalmatlankodjál együgyü fecsegéssel!

Mult a nyár, következett az ősz és a zöld erdő lassan-lassan sárgulni kezdett. A fák lombja elszáradt s egyik levél a másik után levált az ágról, halk sohaj-tással elbucszott a fától és zörögve szállt le a földre örök nyugalomra. Csak ott fönt, legfölül: a hiu, büszke levél nem gondolt éppenséggel egy csöppet sem rá, hogy kövesse társait. Nagyon erősen ült az ágon.

— Szegények! szólt lepergő társaihoz. Lám, mondtam én, hogy nem vagytok ti olyanok, mint én. Még csak az őszet érzitek, már végetek van. Én pedig nem felek a téltől sem. Uralkodni fogok mindvégig.

Es csakugyan beköszönt a tél, a többi falevél már mind lehullt, csak ő maga lengett ott fönt. Jött a havazás, kemény fagy s ezt bizony nem volt mulatságos végig élni, sem pedig azt, mikor a dermesztő északi szél végig sívított az erdőn.

— Sebaj, annál nagyobb dicsőség lesz, ha majd újra kitavasodik és újra átveszem az uralkodást.

Ki is tavaszodott annak a rendje szerint. A hiu levél még mindig ott lengett. Amint végig nézett magán, látta, hogy most már nem olyan, mint tavaly volt. Nem zöld, hanem fakóbarna, száraz, s ha a szél mozzogja, zörög, nem susog.

— Ebben az esztendőben ez lesz a divat az erdőben, gondolá.

De bizony nem az lett. A fák kirügyeztek, zöld lomb nőtt az ágakon s az új hajtású levelek csodálkozva, gunyolódva néztek a tavalyi elszáradt levélre.

— Ni, hát ez mit keres még itt? Jaj de förtelmes!

— Elhallgattok mindjárt? rivalt reájok. Hát nem tudjátok, hogy én vagyok az uralkodótok?

Nagyot kaczagva susogtak a friss levelek.

— Oh a szegény! Fomnyadtan itt rekedt csufiságnak a fán és még azt hiszi, hogy most is levélszámba mehet. Szegény bolond!

A hiu levél megdöbbenve nézett szét. Csakugyan, a többi mind üde zöld, tele étellel, csak ő maga fomnyadt, száraz. És most napról-napra nevetik, csufolják. Mennyivel jobb lett volna, ha elhagyja helyét annak idején, ha nem erőlködik túl azon, amit a böles természet rendelt. Most már látta, hogy csak olyan volt ő, mint a többi társai, de hivalkodásaért ime sok csufisággal lakol.

Még jó ideig sohajtozott, szenvedett. Végre megkönyörült rajta egy nagy vihar és letépte, lesodorta a földre. S ott elpihent aztán az avarban tavalyi társai között.

A SZARKA BARÁTJA.

(Képpel a czímlapon.)

NINCS A madarak közt nagyobb kópé a szarkánál. Valóságos garabonczás a szárnyasok közt, aki gonosz esinyt követ el mindjárt, mihelyt szerét ejtheti.

Töméntelen komoly és tréfás história ismeretes a szarkáról, kivált arról a tulajdonságáról, hogy veszedelmes tolvaj ő keme. Még pedig az a sajátságos, hogy leginkább olyan tárgyakat szeret elcsipni, melyeknek semmi hasznát sem veheti. Mihelyt valami csillogó kisebb tárgyat megpillant, nem nyugszik, míg valami módon hozzája nem férkőzik és el nem cseni.

Rendesen a fészkébe hordja a zsákmányát, vagy valahová a padlásra, toronyba, olyan csendes zugba, ahol senki sem jár. Ha aztán véletlenül fölfedezik, talál-

nak ott gyűszűt, ollót, villát, kanalat, ékszerszét és százféle holmit, aminek szarka barátunk éppenséggel semmi hasznát sem vehette. De hát gyönyörűsége telt benne, hogy elvihette.

A nyáron egy falusi barátomnál még a rendesnél is furcsább szarkát mutattak. Félig szeliden röpködött ott az udvaron, a ház körül, és ámbár tudták, hogy csak olyan tolvaj, mint a többi atyja-fia, nem bántották. Mert amit ellopott, az rendszeren megkerült. Fáradni sem köllött érte, haza hozta a szarka jó pajtása, egy hosszú gyapjas birka.

Hogyan és miképen kötöttek barátságot, azt senki sem tudhatja; csak azt vették észre, hogy a szarka sokszor elröpül a háztól egyenesen a mezőre, hol a nyáj legelt. Es ott mindig ugyanannak a birkának a hátán pihent meg. A szelid birka nyugodalmasan türte, sőt mintha még szerette volna is. De azt alkalmasint nem sejtette, hogy pajtása orgazdává teszi, mert oda hordja a lopott holmit és csőrével benyomkodja a birka hosszú gyapjas bundájába.

A pásztor mihamar fölfedezte, hogy mikor a szarka ellátogat a négylábu pajtásához, többnyire ott csillog valami a birka hátán. Így aztán nyomára jött, hogy a szarka hordja oda a zsákmányát. De éppen ezért nem is bántotta, mert így a lopott holmi rendszeren megkerült. Legföljebb talán szarka koma csodálkozott, hogy akármennyi zsákmányt hordoz pajtásához, másnap már semmit sem talál. De ez nem rontotta a kedvét s megmaradt a birka jó pajtásának. Ellátogatott hozzá gyakran zsákmány nélkül is, oda telepedett a hátára, czibálta a szőrét, fülét s láthatólag játszani kívánt; de az oktondi birka azt nem igen értette el; csak engedte, hogy a pajtása mulasson.

Hogy télire, mikor a nyáj nem jár ki többé legelőre, a barátság megszakad, azt szarka barátunk bizonyosan sajnálja. De még inkább a házbeliék. Mert most már hol keressék a tolvaj kópé titkos kincstárát?

REJTETT NÉV.

A
A
A A A
A A A A Á
Á Á Á Á B B D
E E E E É É G I I
B K K K L L L L M M M N B
O O P P P R R R R R
R S Z S Z N Y Z S Z Z
Z S Z T T T
T T U
P
A

Ezeket a betűket úgy kell elrendezni, hogy A-tól A-ig, és B-től B-ig egy hirneves magyar egyházi férfiú nevét adja. 1-sor: Mássalhangzó; — 2-ik: Kedves növény, főképp Karácsony körül; — 3-ik: A szérűn láthatod; — 4-ik: A

ilyen gyermeket még az édes anyja sem igen szereti; — 5-ik: A senki jószágá; — 6-ik: Az említett férfiú neve; — 7-ik: Ó-Görögország híres fellegrára; — 8-ik: Női név; — 9-ik: Nemzetünknek egykor vészes ellensége; — 10-ik: Ruhánk egy része; — 11-ik: Mássalhangzó.

A kövér négy sarokbetű: **A. A.** és **B. B.** csak a kiindulási és végpontokat jelentik.

KÉPREJTVÉNY.

